

Образъ Божій споредъ три начина: Споредъ естество, споредъ благодать-та, и споредъ слабата: Споредъ естество въ създаванетоъ та сѣ изображава по Божіе подобіе; подобна на Отца въ ума, изворятъ на сѣко познание; подобна Сынъ въ словото, началото на премъдрость-та; подобна Свѣтомъ Духъ въ самовластното ценіе, кореньтъ на благоститы. Споредъ благодать-та: въ възобновленіето сѣ съобразва сѣ саміа Сынъ Божій чрезъ сыноположеніето, както дѣла Павелъ: „Ихъ же предъвѣдѣ, тѣхъ и предъстави съобразнымъ быти образу сына своего.“ [Рим. 8, 29]. Споредъ слабата: въ блаженството сѣ преобразва на самага Бога чрезъ силата на Божіата Свѣтлина. „Славъ Господню възирающе въ тойже образъ преобразуемъ славы въ славу, (говори сщщій Апостолъ) в. Кор. 3, 13. И Юаннъ: гл. 3, ст. 2. „Подобни е мѣ бѣдемъ, ѣкѣ ѣзримъ егѣ, ѣкоже естъ.“ И тѣй, който иска да сѣ надчи, какво нѣщо е дѣшата, дѣшата е великото дѣло на Божіа свѣтъ, та е едно живо изображение на Свѣта Троица. О доброта на дѣшата неизгладима! Какъ мыслите Христіане, какво нѣщо ще да е Царството небесно, блаженството райско, и слабата на Праведныты? нищо дръго, освенъ зрѣніето на Божіето лице. Только Божіето лице е красно, цѣто Ангелити не можатъ да сѣ насытитъ да го гледатъ: За това като ожаднѣли гледатъ на онзи] неисчерпаемъ источникъ на непристѣпната свѣтлина, и за това говори Павелъ. „На неже же лѣютъ Ангели принѣвѣти.“ Една минѣта, ако бы да сѣ лѣви въ Адъ, Адъ бы станжалъ Рай, една минѣта ако не бы сѣ лѣвилъ въ Рай, Рай бы станжалъ Адъ. На тѣй Божественно лице е сега образъ дѣшата, и като е тѣй „Какво може да даде чловѣкъ измѣна за дѣшата си?“ [Мат. 16, 26. Езъ какво може измѣни една вещь только красно, цѣто подобна не може сѣ намѣри ни на небето, ни на земата? И азъ ако имамъ толкази красота въ дѣшата си, имамъ ли вѣкы очи да гледамъ дръга красота на тойзи свѣтъ? Азъ почитамъ една дѣска, за цѣто носи образа на единъ царь, или князь, а дѣшата си нѣма ли да почетъ, на която е начерталъ образа си Богъ? Когато азъ осквернавамъ дѣшата си сѣ едно тѣлесно желаніе, правжъ сщщето, като да хвърлахъ въ калѣтъ, или въ тыната Божіатъ образъ, и не познавамъ голѣмото зло, което стрѣвамъ. О дѣше! Колько много та презырамъ! О Боже! Какъ търпишь только презрѣніе! Только обаче е